

Felinia
en de vloek van Zorana

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Gerard van Gemert

Felinia

en de vloek van Zorana

Gerard van Gemert
Felinia en de vloek van Zorana
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Esther Rosier
Trefw.: gaven, koningskind, tirannie, fantasy
NUR 283
ISBN 978 90 448 5528 9
D/2025/4124/006
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.estherrosier.wixsite.com/studiorosier

Met illustraties van
Esther Rosier

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

Felinia en de verdwenen kinderen (fantasy)

Over voetbal

De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)

De serie 'De Voetbalgoden' (9+)

De serie 'Fc De Madonna's' (10+)

De Afrikaboeken (11+)

De serie 'Stijn gouden belofte' (12+)

Over geschiedenis

De serie 'Kleine helden van toen' (7+)

Jeugdthrillers

De serie 'Eilandgeheimen' (12+)

Verder zijn er de boeken *De wens van de Havikshorst* (in samenwerking met Make-A-Wish), *Ademloos* (over vluchtelingen en voetbal), *Vastberaden* (over pleegzorg), *Uitgespeeld* en *Ontzet* (over de Tweede Wereldoorlog), *Wapenbroeders* (over de tijd van Napoleon) en *Het einde tegemoet* (over de 17de eeuw).

In het bos

'Zijn alle kinderen nou alweer thuis?' Sven nam een hap van iets wat op een broodje leek. Hij had Felinia uitgelegd hoe een broodje er in zijn wereld uitzag en zij had haar best gedaan om er een te maken. Het smaakte in ieder geval goed.

'Natuurlijk. Die hebben we netjes weer afgeleverd.' Felinia zat op een omgevallen boomstam. Uit haar tas had ze daarstraks het geïmproviseerde broodje voor Sven gepakt. Zelf had ze geen trek.

'Is de kans niet groot dat de Snavel die kinderen allemaal weer gaat ophalen?' vroeg Sven. 'Als ze allemaal thuis zijn, dan weet hij toch waar ze zitten? Hij heeft ze immers eerder laten verdwijnen.'

Felinia schudde haar hoofd. 'Dat kan niet. Een misdaad die door een koningskind ongedaan is gemaakt, kan nooit door dezelfde persoon worden herhaald.'

Sven trok zijn wenkbrauwen omlaag. 'Hoe weet jij dat nou?'

Felinia greep in haar tas en haalde een boek tevoorschijn. 'Handboek der Koninklijken,' zei ze. 'Bladzijde 219. Zal ik het voorlezen?'

'Graag.' Sven leunde tegen een boom. De inhoud van dat boek veranderde waar je bij stond. Alle informatie die Felinia nodig had, was beschikbaar. Sven noemde het een flexibel boek.

Felinia bladerde erdoorheen. 'Ah, hier staat het.' Ze schraapte haar keel en legde haar vinger op de plek waar ze wilde beginnen. 'De Koninklijken en hun onderdanen kunnen worden aangevallen

door wezens van buiten het eiland. Hoe groot, hevig en listig die aanval ook is, een Koninklijke kan hem altijd pareren als hij of zij de juiste manier vindt. Is een aanval eenmaal afgeslagen, dan kan de aanvaller dezelfde actie nooit meer herhalen.' Felinia klapte het boek dicht. 'Zie je? En de Snavel weet nu ook dat ik weet wat hij van plan was. Dus het heeft voor hem geen zin om dezelfde actie nog een keer uit te voeren.'

'Gelukkig maar.' Sven gaapte. 'Maar ik durf te wedden dat de Snavel opnieuw een poging zal wagen om jou en je broer uit te schakelen.'

Felinia keek naar Thiëmti, die een stukje verder op het mos lag te slapen. De inspanning van de dag waarop ze alle verdwenen kinderen hadden bevrijd en naar hun ouders hadden teruggebracht, was te vermoeiend geweest voor een kind van zijn leeftijd.

Felinia, Sven en Thiëmti waren het Mallenbos in gevlucht nadat ze alle verdwenen kinderen thuis hadden gebracht. De Askari, de soldaten van de Snavel, hadden hen niet op tijd kunnen inhalen. Nu rustten ze uit op een plek waar ze veilig hoopten te zijn.

In hun zoektocht naar de verdwenen kinderen was Felinia erachter gekomen dat ze de dochter van koning Malkia en koningin Zorana was. En dat Thiëmti haar broertje was. Ze ontdekte dat ze krachten had waarvan ze niet wist dat ze die bezat. En zo was de zoektocht naar de verdwenen kinderen er ook een naar haar eigen identiteit geworden.

Sven had ze bewusteloos naast een boot gevonden op het strand. Als ze zijn verhalen moest geloven, kwam hij uit een andere wereld. Alles wees daar inderdaad op, maar ze was er toch nog altijd niet honderd procent van overtuigd dat hij geen

handlanger van de Snavel was, die uit diezelfde wereld kwam.

De Snavel ... Ze had de dictator van het eiland Yukonias nog nooit ontmoet. Sterker nog, ze kende ook niemand die hem ooit had ontmoet. De dictator had haar moeder, de koningin, in zijn macht en hij had ervoor gezorgd dat haar vader van de aardbodem verdwenen was. Felinia had inmiddels begrepen dat hij dood zou kunnen zijn. De echte naam van de Snavel was Kiongozu, maar de bevolking van Yukonias noemde hem de Snavel. Dat kwam omdat zijn kasteel op de uiterste punt van Yukonias stond op een schiereiland dat de vorm van een vogelsnavel had.

De koning en koningin waren blijkbaar Felinia's biologische ouders. Maar die kon ze zich niet herinneren. Ze was opgegroeid bij een man en een vrouw die ze als haar ouders zag. Voor haar gevoel was ze haar hele leven bij hen geweest. Nu ze aan hen dacht, voelde ze verdriet. Ze miste hen enorm. De zorgzaamheid en liefde die ze haar hadden gegeven, had Felinia altijd als vanzelfsprekend ervaren. Maar nu begreep ze pas hoe bijzonder het was: ze hadden voor haar gezorgd alsof zij hun eigen kind was.

Zou ze hen ooit nog zien? Vast wel, maar voorlopig niet. Voorlopig was het te gevaarlijk voor haar om in de buurt van haar ouderlijke huis te komen. Het zou haar niet verbazen als de Snavel dat huis vierentwintig uur per dag liet bewaken. Nee, pas als de Snavel verslagen was, zou ze daar weer veilig naartoe kunnen. Maar daarvoor moest er nog wel het een en ander gebeuren.

Felinia wist niet zo goed waar ze moest beginnen. Doordat de Snavel koningin Zorana in zijn macht had en de koning had laten verdwijnen, was Felinia nu waarschijnlijk zijn volgende slachtoffer. De dictator zette de bijzondere krachten van de koningin in om

het eiland in zijn macht te houden. Maar Felinia had als kroonprinses, zo werd gezegd, meer macht dan haar moeder. Daarom wilde de Snavel alle kinderen laten verdwijnen, want dan was hij automatisch ook van Felinia en haar broertje Thiëmti af. Omdat de Snavel haar achternazat, dacht Felinia dat haar vader, de koning, al was uitgeschakeld. Want de koning was de belangrijkste persoon met de meeste macht op het eiland.

‘Gaan we nog wat doen?’ Sven was er intussen ook bij gaan zitten. ‘Of blijven we de rest van ons leven in dit bos wonen?’ Hij grinnikte.

Felinia kon er niet om lachen. Haar eigen gedachten hadden haar somber gestemd. ‘Ik weet niet zo goed waar we moeten beginnen. Eerst moet Thiëmti opgehaald worden, want als hij bij ons blijft, is hij constant in gevaar.’

Svens gezicht stond meteen weer ernstig toen hij de snik in de stem van Felinia hoorde. ‘Wordt hij opgehaald? Wanneer dan?’

‘Zo meteen, hoop ik.’ Felinia keek door de bladeren van de bomen naar de zon. ‘Degene die hem ophaalt, is hier zo meteen.’

‘Door wie wordt hij eigenlijk opgehaald?’ vroeg Sven.

Felinia schudde haar hoofd. ‘Dat weet ik niet.’

‘Wat is dat nou voor iets raars?’ vroeg Sven. ‘Je laat je broertje toch niet meenemen door iemand die je niet kent?’

Felinia had een geruststellende uitdrukking op haar gezicht. ‘Hij gaat met iemand mee die het goed met hem voorheeft. Vertrouw me nou maar. Het staat allemaal in het handboek.’

Sven had nog meer vragen, maar hij slikte ze in. ‘En wat gaan we doen als Thiëmti weg is?’

‘Het doel is om de Snavel af te zetten en iedereen die bij hem

hoort weer aan onze kant te krijgen.’ Felinia slaakte een diepe zucht. ‘Vertel jij mij maar eens wat we daarvoor als eerste moeten doen.’

Sven keek nadenkend omhoog. ‘Misschien staat het in het handboek?’

‘Grappig, maar ik kan er niet om lachen.’ Felinia draaide met haar ogen. ‘Als we de krachten van de koningin kunnen uitschakelen, is dat een eerste stap,’ ging ze verder. ‘Want dat zou de Snavel aanzienlijk verzwakken. We hebben de eerste vloek, die van het bevroren dorp, ongedaan kunnen maken. Maar je kunt er zeker van zijn dat er binnenkort een nieuwe vloek volgt.’

‘Een nieuwe vloek?’ vroeg Sven. ‘Staat dat ook in het boek?’

Felinia knikte. ‘Daar zullen we binnenkort wel iets over te weten komen. De Snavel zal mijn moeder weer inzetten en haar dwingen een vloek uit te spreken.’ Ze zuchtte. ‘Zo wil hij ervoor zorgen dat ik me overgeef.’

‘Ik ben wel benieuwd waar hij mee komt.’

‘Ik ook.’ Felinia staaarde in de verte. ‘Het zal iets zijn waardoor ik geen keus heb en me wel moet overgeven. Tenzij ik hulp krijg van iemand die nog machtiger is dan ik.’

‘Dat is er maar eentje, toch?’ vroeg Sven.

‘Mijn vader.’ Felinia kneep haar ogen half dicht. ‘Als hij tenminste nog leeft.’

‘Dat is allemaal voor later,’ zei Sven. ‘Het gaat erom wat we nu doen. Waar gaan we naartoe? Of beter, waar kunnen we naartoe? Reken er maar op dat de Snavel woest is. Zijn trucje met de kinderen is mislukt en hij is voor schut gezet omdat ze uit een gebied zijn weggehaald dat hij beveiligd had. En degene die het doelwit

was van zijn actie, jij dus, heeft dat geregeld. Ik weet zeker dat iedereen die aan de kant van de Snavel staat op zoek is naar jou.'

'We kunnen naar de Maskini's gaan,' stelde Felinia voor.

'Die van het bevroren dorp?' vroeg Sven.

Felinia knikte. 'Het is niet meer bevroren én het is de enige plek op Yukonias waarop de Snavel geen invloed meer heeft.'

Sven bewoog zijn hoofd nadenkend op en neer. 'Maar vanaf dat dorp ga je niets voor elkaar krijgen. Het ligt in een uithoek van het eiland en de mensen die er wonen zijn hun dorp net weer aan het opbouwen. Die willen geen ellende meer.'

Dat wist Felinia natuurlijk ook wel. De temperatuur in het dorp was lange tijd ver onder nul geweest door de vloek van de koningin, waar de Snavel haar toe gedwongen had. Het was Felinia gelukt om de vloek te verbreken, maar nu moesten de mensen die daar woonden hun dorp weer opbouwen.

'Wat is dat?' Sven sprong op en ging bij Felinia staan.

'Wat?' Door Svens reactie keek Felinia om zich heen. 'Wat zag je?'

'Die boom.' Sven wees naar de grote eik die een paar meter bij hen vandaan stond. 'Hij gaat vallen.'

Felinia deed een paar passen naar de boom toe. Die leek inderdaad te bewegen. 'Wat gebeurt hier?' zei ze zacht. Ze legde haar hand tegen de stam en duwde ertegen, maar dat hielp niet. De boom bleef haar richting op bewegen. Heel langzaam, maar wel zonder te stoppen.

'Ga er niet naast staan,' zei Sven bezorgd. 'Straks valt hij en lig je eronder.'

Felinia leek de waarschuwing van Sven niet te horen. 'Waarom

valt hij zo langzaam? Het lijkt wel of iemand die boom aan een touwtje heeft.'

'Iemand?' Sven probeerde tussen de bladeren door naar de top van de boom te kijken. 'Een reus of zo?'

Felinia bleef zich op de boom richten. Het was alsof ze Sven niet hoorde. 'Maak Thiëmti wakker,' zei ze tegen hem zonder zich om te draaien. 'Dit is pas het begin.'

Sven deed wat Felinia vroeg. De toon in haar stem overtuigde hem meteen. Hij wist dat Felinia bijzonder was en als zij voelde dat er gevaar dreigde, moest hij haar niet tegenspreken. Ondertussen hield hij haar en de boom, die steeds schuiner stond, goed in de gaten. De wortels begonnen te kraken. Hij gaat straks echt omvallen, dacht Sven. Maar hij zei niets omdat Felinia dat ook wel wist en hij haar niet uit haar concentratie wilde halen.

Thiëmti zat nog op het gras en wreef de slaap uit zijn ogen. Warrig keek hij om zich heen.

Sven ging op zijn hurken naast hem zitten om te voorkomen dat hij weer in slaap zou vallen.

De boom waar Felinia naast stond en die ze in de gaten hield, had bijna de grond bereikt. Dit heeft niets met zwaartekracht te maken, dacht Sven. Een boom kan nooit zo traag omvallen. Dat was waarschijnlijk ook de reden waarom Felinia het niet nodig vond om weg te lopen.

‘Die boom daar gaat ook vallen.’ Sven stond op en trok Thiëmti omhoog. Het zou hem niets verbazen als Felinia ineens zou roepen dat ze moesten maken dat ze als de bliksem het bos uit kwamen. Dan konden Thiëmti en hij er maar beter klaar voor zijn.

Felinia keek rond en liep daarna naar de boom die Sven had aangewezen. ‘Deze valt sneller, zie je dat?’

‘Ik zie het.’ Sven pakte Thiëmti’s hand en nam hem mee naar de boom waar Felinia naast stond. Hij wilde de jongen zo dicht mogelijk bij zich houden zodat die niet verrast zou worden, want hij voelde dat er iets in de lucht hing.

‘Dit is iets magisch.’ Felinia’s ademhaling versnelde. Ze zocht een plekje waar ze meer ruimte had en hield haar armen wijd. Daarna draaide ze langzaam om haar as. ‘En het is geen toeval dat het op de plek gebeurt waar wij ons bevinden.’

‘Weten ze dan waar we zijn?’ vroeg Sven. Zijn stem klonk onzeker. Hij wist zelf niet wie hij met ‘ze’ bedoelde.

‘Weet ik niet.’ Felinia draaide nog een keer rond. ‘Maar we moeten hier weg, zo snel mogelijk.’

Zie je wel, dacht Sven. Hij tilde Thiëmti op. ‘Welke kant op?’

‘Maakt niet uit,’ antwoordde Felinia. ‘We moeten het bos uit zien te komen. Dit is het begin van een aanval.’

‘Begin?’ mompelde Sven.

‘Ja, ik denk dat de koningin dit doet in opdracht van de Snavel. Maar het lijkt erop dat ze ons de kans geeft om te ontsnappen. Daarom laat ze de eerste bomen langzaam vallen, zodat we gewaarschuwd zijn. Maar het zou best kunnen dat ze straks allemaal tegelijk omvallen.’

Sven voelde paniek opkomen. ‘Als dat gebeurt, zijn we kansloos.’

‘Klopt. Daarom moeten we nu rennen.’ Felinia gaf meteen het goede voorbeeld.